

«Мостивсь я в лузі на потіху...» (1890)

Глібов Леонід Іванович

Мостивсь я в лузі на потіху
Веселу загадку піймать,
І повну торбу дітям сміху
Мені судилося набрать.
Зробив я хатку невелику;
Вітрець дмухнув — і хатка бух!
Я плюнув вітрові у пику
І заховався у лопух.
Дивлюся — щось по лугу скаче
Та біля мене зразу бух...
«Здоров,— гукає,— небораче!
Чого се ти заліз в лопух?»
Я хап лозину, потім сміло
Під лопухом загомонів:
«Яке тобі до мене діло?
Я... заховавсь від комарів...»
«Та ну-бо,— каже,— не обманиш!
Вилазь мерщій і не сварись;
Дурна надія — не приманиш
Того, що хочеш; схаменись!»
Почервонів я дуже, чую,
Неначе у окропі рак;
Дивлюся на прояву тую,
Вона — хи-хи! і каже так:
«Хотів ти загадку піймати,
Щоб любих діток звеселить,
Так, отже, коли хочеш знати,
Я — загадка, нащо й ловить!
Мале, химерне я на вроду,
А хоч кому на ніс плигну
І хоч яку тобі колоду,
Коли захочу, поверну.
А щоб ти знав, як мене звати,
До мене ухо прихили,
Скажу по правді, бо брехати
Ми зроду вдатні не були.
Шу-шу, шу-шу, шу-шу... прощайте!»
Я так від сміху й покотивсь...
Тепер ви, діти, розгадайте:
З яким я дивом там зустрівсь?

Що ж я побачив, чи вгадали,
Із-під густого лопуха?

Химера, сміх, коли б ви знали!
Сказати просто вам — *блоха*.
Такої вражої прояви
Я не шукав, сама прийшла;
Нікчемна твар, а хоче слави:
І я, мов, у «Дзвінку» була.

[1890]

Постійна адреса: http://ukrlit.org/hlibov_leonid_ivanovych/mostyvs_ya_v_luzi_na_potikhu